

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

ROK III(VIII)

WARSZAWA, dnia 23 listopada 1959 r.

Nr 8(95)

TREŚĆ:

Poz.	I. Renty i zaopatrzenia	Str.	
39	Pismo okólne Nr 69/7 Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 października 1959 r. w sprawie wyjaśnień dotyczących organizacji i działania komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia.	67	dziennej normy wyżywienia w zakładach pomocy społecznej oraz w internatach przy zakładach szkolenia inwalidów. 70
II. Zatrudnienie			
40	Pismo okólne Nr 75/9 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 19 października 1959 r. w sprawie zadań organów zatrudnienia wynikających z postanowień uchwały nr 384 Rady Ministrów z dnia 17 września 1959 r. w sprawie środków zabezpieczających dyscyplinę wykonania Narodowego Planu Gospodarczego na 1959 r. w zakresie inwestycji i płac.	69	IV. Przemysł ortopedyczny
			42 Zarządzenie Nr 73 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 października 1959 r. w sprawie premiowania kierowców zatrudnionych w państwowych wytwórniach protez za zdanie cpon nadających się do użycia w trakcji konnej lub do bieźnikowania. 70
V. Komunikaty			
			43 Komunikat o aktach normatywnych ogłoszonych w Dzienniku Ustaw i Monitorze Polskim. 71
			44 Komunikat o aktach normatywnych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej nie ogłoszonych w Dzienniku Urzędowym. 71
			45 Komunikat w sprawie warunków prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej. 72
III. Pomoc społeczna i rehabilitacja zawodowa inwalidów			
41	Zarządzenie Nr 74 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 października 1959 r. w sprawie		

I. RENTY I ZAOPATRZENIA

39.

PISMO OKÓLNE Nr 69/7

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ DEPARTAMENT ORZECZNICTWA INWALIDZKIEGO

z dnia 3 października 1959 r. Znak: Lz. 022-34/59

w sprawie wyjaśnień dotyczących organizacji i działania komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia.

W związku ze stwierdzonymi niedociągnięciami organizacyjnymi w zakresie działania komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia zwanych dalej „komisjami lekarskimi” wyjaśnia się, co następuje:

1. Zgodnie z postanowieniami § 5 ust. 2 rozporządzenia Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia z dnia 27 listopada 1958 r. w sprawie organizacji, szczegółowych zadań, składu i trybu postępowania komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, trybu kierowania na badanie przez te komisje oraz w sprawie zasad wynagradzania członków komisji

lekarskich i lekarzy działających w zakresie orzecznictwa lekarskiego (Dz. U. Nr 73, poz. 367 i z 1959 r. Nr 32, poz. 189) komisja lekarska może wydać ważne orzeczenie tylko wówczas, gdy w posiedzeniu jej bierze udział co najmniej dwóch lekarzy.

Niedopuszczalne jest zatem działanie komisji lekarskiej w składzie innym, niż przewidziany w obowiązujących przepisach. Czuwanie nad sprawnym, terminowym i zgodnym z obowiązującymi przepisami działaniem komisji lekarskich należy do obowiązku lekarzy — przewodniczących komisji i lekarzy — wojewódzkich inspektorów orzecznictwa.

2. Zgodnie z instrukcją Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 czerwca 1957 r. znak Lz. 586-4/57 w sprawie wypełniania formularzy KIZ część A druku KIZ-1 wypełnia pracownik przygotowujący sprawę na komisję lekarską przed przesłaniem jej na komisję. Każdy punkt musi być wypełniony dokładnie i czytelnie.

Szczególną uwagę należy zwrócić na pkt. 12 części A druku. W punkcie tym pracownik wpisuje okoliczności potrzebne dla wydziału zatrudnienia i spraw socjalnych, które powinna stwierdzić komisja lekarska. Np.: ustalenie daty powstania inwalidztwa, ustalenie związku inwalidztwa z chorobą zawodową, wypadkiem w zatrudnieniu itp.

3. Każde orzeczenie wydane przez komisje lekarskie na druku KIZ-1 powinno zawierać w części H pełne uzasadnienie. Orzeczenie i jego uzasadnienie powinno być oparte na dokumentacji lekarsko-zawodowej i wynikać z ustaleń wpisanych do druku KIZ-1 w części B-F na podstawie badania fizykalnego. Ponadto wojewódzkie komisje lekarskie przy zmianie orzeczeń obwodowych komisji lekarskich powinny nie tylko uzasadnić własne stanowisko, ale podać dlaczego orzeczenia obwodowych komisji lekarskich zostały zmienione.

Wykazanie błędów orzeczniczych popełnionych przez obwodowe komisje lekarskie jest instruktażem dla lekarzy-orzeczników pierwszej instancji oraz zmniejsza w poważnym stopniu podstawę do kierowania na badanie przez biegłych sądowych osób w przypadkach, w których niedostatecznie uzasadnione orzeczenia komisji lekarskich budzą wątpliwości sądów ubezpieczeń społecznych. Wpływa to także na zmniejszenie ilości spraw spornych między badanym a komisją.

Analiza orzeczenia i uzasadnienie zmiany orzeczenia obwodowej komisji przez wojewódzką komisję lekarską powinny być umieszczone w części F druku KIZ-1.

4. Na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 października 1958 r. w sprawie ustroju i zakresu działania komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia (Dz. U. Nr 65, poz. 319) lekarz-wojewódzki inspektor orzecznictwa jest obowiązany przeprowadzać kontrolę orzeczeń zarówno obwodowych jak i wojewódzkich komisji lekarskich.

Kontrola orzeczeń obwodowych komisji lekarskich sprowadza się do wydania na piśmie opinii o orzeczeniu. Opinia lekarza — wojewódzkiego inspektora orzecznictwa względnie inspektora orzecznictwa powinna zawierać — w przypadku negatywnym — uzasadnienie. Każda opinia musi być potwierdzona podpisem i pieczęcią lekarza-inspektora oraz musi zawierać datę.

Przy kontroli orzeczeń wojewódzkich komisji lekarskich nie jest wymagane wyrażenie na piśmie opinii lekarza — wojewódzkiego inspektora orzecznictwa.

W przypadkach, kiedy orzeczenie wojewódzkiej komisji lekarskiej budzi wątpliwości lekarz — wojewódzki inspektor orzecznictwa orzeczenie takie wraz ze swoim stanowiskiem obowiązany jest przesłać do Ministerstwa celem rozpatrzenia w drodze nadzoru. Obowiązek kontrolowania orzeczeń wojewódzkich komisji lekarskich dotyczy wszystkich orzeczeń wydanych przez te komisje.

Kontrolę orzeczeń wojewódzkich komisji lekarskich lekarz-wojewódzki inspektor orzecznictwa przeprowadza w obowiązujących go godzinach pracy (§ 4 umowy o pracę).

5. Opiniowanie orzeczeń obwodowej komisji lekarskiej jest główną formą kontroli działalności oraz prawidłowości orzeczeń komisji lekarskich. Dlatego też opiniowanie orzeczeń komisji lekarskich wymaga dużej skrupulatności. Lekarz-wojewódzki inspektor orzecznictwa oraz lekarz-inspektor orzecznictwa obowiązani są — przed

wydaniem opinii — dokładnie zapoznać się z aktami sprawy, szczególnie z posiadaną dokumentacją lekarsko-pracowniczą i z treścią całego druku KIZ-1.

Zgodnie z postanowieniami § 9 ust. 3 rozporządzenia, o którym mowa w ust. 4, lekarz-wojewódzki inspektor orzecznictwa oraz lekarz-inspektor orzecznictwa mogą w terminie 14 dni od daty wydania orzeczenia przez obwodową komisję lekarską podnieść na piśmie zarzut wadliwości orzeczenia. Dlatego też orzeczenia obwodowych komisji lekarskich winny być zaopiniowane nie później niż w ciągu 14 dni od daty wydania orzeczenia. Dokumentacja lekarska powinna być odesłana do zakładu społecznego służby zdrowia dopiero po wydaniu opinii lekarza-inspektora.

6. Właściwe wykorzystanie czasu pracy przez komisje lekarskie uzależnione jest w dużym stopniu od sprawności organizacyjnej inspektoratu komisji lekarskich. Komisje lekarskie powinny otrzymać taką ilość spraw, która zapewni im pełne zatrudnienie w przewidzianych godzinach pracy.

W przypadku nie stawienia się osoby badanej względnie wcześniejszego przebadania osób wezwanych na badanie, komisja lekarska obowiązana jest rozpatrywać te sprawy, w których orzeczenie może być wydane zaocznie, bez bezpośredniego badania osoby zainteresowanej.

Sprawy takie przedstawiciel właściwego do spraw rentowych organu prezydium rady narodowej powinien mieć przygotowane na każde posiedzenie komisji.

7. Przy obliczaniu czasu pracy komisji należy brać pod uwagę ilość godzin pracy, a nie ilość załatwionych spraw. Lekarzom członkom komisji wypłaca się wynagrodzenie wg godzin pracy, a nie wg ilości załatwionych spraw.

Wobec powoływania się przez niektóre komisje lekarskie na uregulowanie tej sprawy okólnikiem Nr 85/54 b. ZUS z dnia 23 października 1954 r. znak: Ro-630-19/54 wyjaśnia się, że okólnik ten stracił moc obowiązującą, co zostało potwierdzone zarządzeniem Nr 14 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 marca 1956 r. w sprawie mocy obowiązującej okólników wydanych przez Centralę b. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

8. Lekarze-orzecznicy powołani na doksztalcenie zawodowe zachowują prawo do wynagrodzenia za czas nieobecności na komisjach lekarskich jedynie w przypadku wyrażenia zgody na to powołanie przez lekarza-wojewódzkiego inspektora orzecznictwa.

W stosunku do lekarzy-inspektorów zgodę wyraża Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

9. W przypadku jednoczesnego wniesienia skargi przez badanego do Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych i do Ministerstwa akta należy przesłać do sądu i o powyższym zawiadomić Ministerstwo.

Dyrektor Departamentu
Orzecznictwa Inwalidzkiego:

Dr med. W. Eychner

II. ZATRUDNIENIE

40.

PISMO OKÓLNE Nr 75/9
MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 19 października 1959 r. znak: Zs. 2290/773/1

w sprawie zadań organów zatrudnienia wynikających z postanowień uchwały Nr 384 Rady Ministrów z dnia 17 września 1959 r. w sprawie środków zabezpieczających dyscyplinę wykonania Narodowego Planu Gospodarczego na 1959 r. w zakresie inwestycji i plac.

W związku z postanowieniami uchwały Nr 384 Rady Ministrów z dnia 17 września 1959 r. w sprawie środków zabezpieczających dyscyplinę wykonania Narodowego Planu Gospodarczego na 1959 r. w zakresie inwestycji i plac (Monitor Polski Nr 79, poz. 417) zwracam w szczególności uwagę na treść §§ 1, 4, 5, 6, 9, 10, 11 i 13 tej uchwały, związanych bezpośrednio z zadaniami organów zatrudnienia.

Z postanowień uchwały wynika konieczność zaostrzenia dyscypliny pośrednictwa pracy i werbunku oraz wzmoczenia ze strony organów zatrudnienia kontroli nad przedsiębiorstwami w zakresie przyjmowania nowych pracowników.

W szczególności organy zatrudnienia powinny:

- 1) zaprzestać kierowania pracowników do przedsiębiorstw objętych zakazem przyjmowania nowych pracowników. Wykazy takich zakładów znajdują się w zarządzeniach wykonawczych ministrów, bądź też zostaną nadesłane właściwym organom zatrudnienia przez jednostki nadrzędne przedsiębiorstw,
- 2) żądać od zakładów pracy, aby zgłoszenia wolnych miejsc pracy (zarówno na pracowników miejscowych, jak i zamiejscowych z werbunku) były składane na piśmie i uzupełnione stwierdzeniem, że zapotrzebowanie mieści się w ramach ustalonego dla przedsiębiorstwa miesięcznego planu zatrudnienia oraz, że przedsiębiorstwo nie jest objęte zakazem przyjmowania nowych pracowników,
- 3) wstrzymać zarządzenie werbunku robotników z własnego terenu do przedsiębiorstw budowlano-montażowych, a wszystkie wnioski tych przedsiębiorstw o werbunek wraz ze stwierdzeniem zakładu pracy, o którym mowa w pkt. 2, przelać do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w celu uzyskania ewentualnej zgody na zarządzenie werbunku (§ 6 ust. 2 pkt b powołanej na wstępie uchwały),

4) opracować plan kontroli przedsiębiorstw, a w czasie kontroli zwracać szczególną uwagę na:

- a) zgodność stanu zatrudnienia z ustalonym planem zatrudnienia,
- b) przestrzeganie zakazu przyjmowania nowych pracowników (o ile przedsiębiorstwo objęte jest takim zakazem),
- c) właściwy dobór pracowników przewidzianych do zwolnienia.

Zgodnie z § 10 powołanej na wstępie uchwały zwolnieniami powinni być objęci przede wszystkim pracownicy naruszający dyscyplinę pracy. Przedsiębiorstwa nie powinny natomiast zwalniać uczniów odbywających naukę zawodu i absolwentów odbywających wstępny staż pracy oraz — jeżeli nie jest to podyktowane koniecznym interesem zakładu pracy — jedynych żywicieli rodzin i inwalidów,

- 5) stosować w przypadku stwierdzenia faktów naruszenia przez przedsiębiorstwa postanowień uchwały Nr 384 Rady Ministrów z dnia 17 września 1959 r. w zakresie zatrudnienia — pozostające w dyspozycji organów zatrudnienia sankcje, powiadamiając jednocześnie jednostkę nadrzędną przedsiębiorstwa oraz właściwe oddziały banku finansującego dane przedsiębiorstwo o tych faktach (w odniesieniu do przedsiębiorstw przemysłowych — oddziały Narodowego Banku Polskiego, a w odniesieniu do przedsiębiorstw budowlano-montażowych — oddziały Banku Inwestycyjnego). O poważniejszych lub powtarzających się naruszeniach postanowień uchwały przez przedsiębiorstwa należy również powiadomić Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej — Departament Rezerw Pracy,
- 6) żądać od zakładów pracy powiadamiania o jednorazowych zwolnieniach obejmujących ponad 50 pracowników.

Ponadto zwraca się uwagę, że:

- a) przepisy uchwały Nr 384 Rady Ministrów z dnia 17 września 1959 r. nie dotyczą młodocianych (§ 11 uchwały), którzy mogą być przyjmowani przez wszystkie przedsiębiorstwa na naukę zawodu poza ustalonymi planami zatrudnienia,
- b) w związku z postanowieniami § 6 ust. 2 pkt. b uchwały Nr 384 Rady Ministrów z dnia 17 września 1959 r. do przedsiębiorstw budowlano-montażowych nie mają zastosowania przepisy § 2 ust. 1 oraz § 4 zarządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 11 września 1959 r. w sprawie werbunku robotników (Monitor Polski Nr 80, poz. 419), które upoważniają prezydium rad narodowych do zarządzania we włas-

nym zakresie werbunku robotników z własnego terenu.

Minister:

St. Zawadzki

III. POMOC SPOŁECZNA I REHABILITACJA ZAWODOWA INWALIDÓW

41.

ZARZĄDZENIE Nr 74

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 22 października 1959 r. znak: Pp. 0200-3/59

w sprawie dziennej normy żywienia w zakładach pomocy społecznej oraz w internatach przy zakładach szkolenia inwalidów.

W wykonaniu uchwały Nr 422 Rady Ministrów z dnia 17 października 1959 r. w sprawie pokrycia w urządzeniach socjalnych i kulturalnych i niektórych innych skutków finansowych zmiany cen artykułów mięsno-tłuszczowych, zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się z dniem 18 października 1959 r. w państwowych zakładach pomocy społecznej oraz w internatach przy zakładach szkolenia inwalidów dzienną normę żywienia dla jednej osoby:

w domach rencistów	zł 12,26
w zakładach dla psychicznie chorych zdolnych do pracy	zł 12,00
w internatach dla niewidomych i ciężko uszkodzowanych inwalidów	zł 11,10
w zakładach dla nieuleczalnie chorych	zł 10,49
w zakładach dla niewidomych	zł 9,80
w zakładach dla psychicznie chorych niezdolnych do pracy	zł 9,69
w domach opieki	zł 9,69
w zakładach dla dzieci głęboko niedorozwiniętych umysłowo	zł 12,75
w internatach przy zakładach szkolenia inwalidów	zł 12,79

§ 2. Utrzymuje się nadal dotychczasowe zasady odpłatności za utrzymanie w zakładach pomocy społecznej, z tym że stawki ustalone w § 1 należy stosować:

1) przy potrąceniach za koszty utrzymania osób otrzymujących rentę, umieszczonych w państwowych zakładach pomocy społecznej,

2) przy pobieraniu opłat za koszty utrzymania pensjonariuszy zakładów pomocy społecznej nie będących rencistami,

3) przy pobieraniu opłat od personelu zatrudnionego w zakładach pomocy społecznej, korzystającego w nich z żywienia na zasadach odpłatności z zachowaniem prawa do unormowanych odrębnymi przepisami ulg w opłatach.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od dnia 18 października 1959 r.

Minister:

wz. A. Firganek

IV. PRZEMYSŁ ORTOPEDYCZNY

42.

ZARZĄDZENIE Nr 73

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 października 1959 r. znak: O-05371/52/59

w sprawie premiowania kierowców zatrudnionych w państwowych wytwórniach protez za zdanie opon nadających się do użycia w trakcji konnej lub do bieźnikowania.

Na podstawie § 2 ust. 1 uchwały Nr 239/59 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie premiowania kierowców za zdanie opon nadających się do użycia w trakcji konnej lub do bieźnikowania (Monitor Polski Nr 56, poz. 270) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kierowcy pojazdów samochodowych zatrudnieni w państwowych wytwórniach protez otrzymują na zasadach ustalonych w uchwale Nr 239 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie premiowania kierowców za zdanie opon nadających się do użycia w trakcji konnej lub do bieźnikowania (Monitor Polski Nr 56, poz. 270) premie za zdanie opon, które po osiągnięciu normy przebiegu nadają się do użycia w trakcji konnej lub do bieźnikowania.

§ 2. 1. Wysokość premii za zdanie opon krajowych wynosi 15% ceny opony nowej bądź protektorowanej.

2. Premia, o której mowa w ust. 1, wypłacana jest w ramach dotychczasowego funduszu z tytułu premii za oszczędność ogumienia.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od dnia 1 czerwca 1959 r.

Minister:

wz. T. Kochanowicz

V. KOMUNIKATY

43.

Komunikat o aktach normatywnych ogłoszonych w Dzienniku Ustaw i Monitorze Polskim.

1. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1959 r. w sprawie zasad udzielania dotacji budżetowych organizacjom społecznym oraz kontroli wykorzystania tych dotacji (Dz. U. Nr 52, poz. 313).
2. Rozporządzenie Ministrów Gospodarki Komunalnej i Finansów z dnia 4 września 1959 r. w sprawie opłacania w formie bezgotówkowej czynszu za lokale użytkowe przez jednostki gospodarki uspołecznionej na rzecz wynajmujących będących jednostkami gospodarki nie uspołecznionej i osób fizycznych oraz nadzoru nad właściwym zużyciem tego czynszu (Dz. U. Nr 53, poz. 317).
3. Konwencja europejska dotycząca zabezpieczenia społecznego pracowników zatrudnionych w transporcie międzynarodowym, podpisana w Genewie dnia 9 lipca 1956 r. (Dz. U. Nr 56, poz. 332).
4. Oświadczenie rządowe z dnia 18 maja 1959 r. w sprawie ratyfikacji przez Polskę Konwencji europejskiej dotyczącej zabezpieczenia społecznego pracowników zatrudnionych w transporcie międzynarodowym, podpisanej w Genewie dnia 9 lipca 1956 r. (Dz. U. Nr 56, poz. 333).
5. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r. w sprawie wysokości opłaty uzdrowiskowej w m. Sopotcie (Dz. U. Nr 56, poz. 336).
6. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 października 1959 r. w sprawie legitymacji ubezpieczeniowych (Dz. U. Nr 56, poz. 338).
7. Układ dodatkowy do Konwencji Generalnej między Polską a Francją o zabezpieczeniu społecznym z dnia 9 czerwca 1948 r., podpisany w Paryżu dnia 6 marca 1959 r. (Dz. U. Nr 58, poz. 347).
8. Oświadczenie rządowe z dnia 9 października 1959 r. w sprawie wejścia w życie Układu dodatkowego do Konwencji Generalnej między Polską a Francją o zabezpieczeniu społecznym z dnia 9 czerwca 1948 r., podpisanego w Paryżu dnia 6 marca 1959 r. (Dz. U. Nr 58, poz. 348).
9. Uchwała Nr 367 Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r. w sprawie przyznawania robotnikom tytułów kwalifikacyjnych (Monitor Polski Nr 76, poz. 402).
10. Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 26 sierpnia 1959 r. w sprawie stosowania dopłat przez zakłady

pracy do kolejowych miesięcznych biletów pracowników (Monitor Polski Nr 76, poz. 404).

11. Zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie wysokości dodatków specjalnych dla pracowników gospodarczych i obsługi, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia oraz zasad wypłacania tych dodatków (Monitor Polski Nr 76, poz. 406).
12. Uchwała Nr 384 Rady Ministrów z dnia 17 września 1959 r. w sprawie środków zabezpieczających dyscyplinę wykonania Narodowego Planu Gospodarczego na 1959 r. w zakresie inwestycji i płac (Monitor Polski Nr 79, poz. 417).
13. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 11 września 1959 r. w sprawie werbunku robotników (Monitor Polski Nr 80, poz. 419).
14. Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 16 września 1959 r. w sprawie uprawnień i obowiązków głównego księgowego budżetu (Monitor Polski Nr 81, poz. 423).
15. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 września 1959 r. w sprawie ustalenia i ogłoszenia statutu stowarzyszenia wyższej użyteczności „Społeczny Komitet Przeciwalkoholowy“ (Monitor Polski Nr 82, poz. 432).
16. Uchwała Nr 394 Rady Ministrów z dnia 17 września 1959 r. w sprawie określenia kierowniczych i innych samodzielnych stanowisk pracy (Monitor Polski Nr 84, poz. 444).
17. Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 23 września 1959 r. zmieniające zarządzenie z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 84, poz. 445).

44.

Komunikat o aktach normatywnych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej nie ogłoszonych w Dzienniku Urzędowym.

1. Zarządzenie Nr 63 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 września 1959 r. w sprawie przestrzegania porządku i dyscypliny pracy.
2. Zarządzenie Nr 68 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 października 1959 r. w sprawie dodatku specjalnego dla pracowników, zatrudnionych w Laboratorium Naukowo-Doświadczalnym Zarządu Przemysłu Ortopedycznego Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.
3. Zarządzenie Nr 70 Ministra Pracy i Opieki Społecznej

- z dnia 9 października 1959 r. w sprawie ograniczenia niektórych wydatków budżetowych w IV kwartale 1959 r.
4. Zarządzenie Nr 71 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 października 1959 r. w sprawie ograniczenia wzrostu zatrudnienia i funduszu płac w II półroczu 1959 r. w państwowych wytwórniach protez.
  5. Zarządzenie Nr 72 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 października 1959 r. w sprawie ustalenia wskaźnika korygującego osobowy fundusz płac w państwowych wytwórniach protez.
  6. Zarządzenie Nr 76 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 31 października 1959 r. zmieniające zarządzenie Nr 52 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 sierpnia 1959 r. w sprawie organizacji, wynagrodzenia pracowników Domu dla Weteranów Ruchu Robotniczego w Warszawie oraz kosztów utrzymania pensjonariuszy.

45.

Komunikat w sprawie warunków prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Prenumeratę można zamówić dokonując wpłaty na rachunek dochodów Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w Narodowym Banku Polskim Nr 1529-91-639, cz. 24, Dz. 5, Rozdz. 19.

Cena prenumeraty: półrocznej — zł 18, rocznej — zł 36.

Wpłaty na prenumeratę powinny być dokonywane najpóźniej do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty. Na odcinku dowodu wpłaty należy podać czytelnie nazwę i adres instytucji (lub imię, nazwisko i adres osoby) dokonywującej wpłaty, cel wpłaty z określeniem ilości zapotrzebowanych egzemplarzy oraz okres czasu, którego wpłata dotyczy. Rachunki za prenumeratę nie będą wystawiane.

TŁOCZONO Z POLECENIA MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

Prenumerata roczna wynosi 36 zł, półroczna 18 zł, kwartalna 9 zł, egz. 4,50 zł.

Prenumeratę należy wpłacać na konto w Narodowym Banku Polskim V. O. M. w Warszawie, konto 1529-91-639 na dochód Cz. 24 Dz. 5 R. 19.
